

1 Care sunt condițiile pentru obținerea divorțului?

Sediul materiei este capitolul IV partea a 2-a din cartea III „Dreptul familiei” din Codul civil al Republicii Lituania (*Civilinis kodeksas*), denumit în continuare Codul civil lituanian.

Articolul 3.51 prevede condițiile care trebuie îndeplinite pentru pronunțarea unui divorț prin acordul comun al soților. O căsătorie poate fi desfăcută cu condiția să fie îndeplinite toate cerințele de mai jos:

s-a scurs mai mult de un an de la celebrarea căsătoriei;

soții au semnat un acord privind consecințele divorțului (partajul bunurilor, întreținerea copiilor etc.);

ambii soți au capacitate juridică deplină.

În acest caz, divorțul se obține printr-o procedură simplificată.

Articolul 3.55 din Codul civil lituanian prevede condițiile care trebuie îndeplinite pentru introducerea unei acțiuni de divorț la cererea unuia dintre soți. Acest tip de acțiune se introduce la instanța districtuală în a cărei rază teritorială se află domiciliul reclamantului. În acest caz, o căsătorie poate fi desfăcută cu condiția să fie îndeplinită cel puțin una dintre următoarele cerințe:

soții sunt separați de mai mult de un an;

unul dintre soți a fost declarat în incapacitate juridică printr-o hotărâre judecătorească pronunțată după încheierea căsătoriei;

unul dintre soți este declarat dispărut printr-o hotărâre judecătorească;

unul dintre soți execută o pedeapsă cu închisoarea mai mare de un an pentru săvârșirea unei infracțiuni fără premeditare.

Articolul 3.60 din Codul civil lituanian prevede condițiile care trebuie îndeplinite pentru pronunțarea unui divorț din culpa unuia sau a ambilor soți. Unul dintre soți poate să depună o cerere de divorț în cazul în care căsătoria s-a destrămat din culpa celui alt soț. Se consideră că un soț/o soție este în culpă pentru destrămarea căsătoriei în cazul în care acesta/aceasta a încălcat grav obligațiile care îi revin în cadrul căsătoriei, astfel cum sunt prevăzute în Cartea III (Dreptul familiei) din Codul civil lituanian (*Civilinis kodeksas*), făcând imposibilă continuarea vieții conjugale. Se presupune că o căsătorie s-a destrămat din culpa celui alt soț în cazul în care acesta a fost condamnat la închisoare pentru o infracțiune săvârșită cu premeditare, a comis adulter, se comportă în mod abuziv față de soțul său/soția sa sau față de alți membri ai familiei sau a părăsit familia și nu mai are grijă de aceasta de peste un an.

În cadrul procedurii de divorț, pârâtul poate să-și conteste vinovăția și să prezinte dovezi că reclamantul este răspunzător pentru destrămarea căsătoriei.

Analizând circumstanțele cauzei, instanța poate declara că ambii soți sunt în culpă pentru destrămarea căsătoriei. În cazul în care instanța constată că ambii soți sunt în culpă pentru destrămarea căsătoriei, consecințele sunt aceleași precum în cazul desfacerii căsătoriei prin acordul soților.

2 Care sunt motivele de divorț?

O căsătorie încetează prin decesul unuia dintre soți sau prin desfacerea căsătoriei conform legii. O căsătorie poate fi desfăcută prin acordul comun al soților, la cererea unuia dintre soți sau din culpa unuia sau a ambilor soți.

3 Care sunt efectele juridice ale unui divorț în ceea ce privește:

O căsătorie este considerată a fi desfăcută de la data la care hotărârea de divorț este definitivă. În termen de trei zile lucrătoare de la data rămânerii definitive a hotărârii de divorț, instanța trebuie să transmită o copie a hotărârii la oficiul local al Stării civile, care înregistrează divorțul.

3.1 relațiile personale dintre soți (de exemplu numele de familie)

După divorț, soțul/soția își poate păstra numele de familie dobândit prin căsătorie sau poate să revină la numele de familie purtat înainte de căsătorie. În cazul în care o căsătorie s-a destrămat din culpa unuia dintre soți, instanța poate, la cererea celui alt soț, să interzică soțului aflat în culpă să păstreze numele de familie dobândit prin căsătorie, cu excepția cazului în care soții au copii împreună.

3.2 împărțirea bunurilor soților

Partajul bunurilor soților depinde de regimul matrimonial, care poate fi stabilit prin lege sau prin contract. În lipsa unei convenții matrimoniale, bunurile soților fac obiectul regimului matrimonial legal. Regimurile matrimoniale sunt reglementate de capitolul VI din partea a 3-a din Cartea III a Codului civil lituanian.

3.3 copiii minori ai soților

În cazul în care domiciliul conjugal este proprietatea unuia dintre soți, instanța poate stabili dreptul de uzufruct și poate permite celui alt soț să rămână la domiciliul conjugal în situația în care copiii minori continuă să locuiască împreună cu acesta după divorț. Uzufructul rămâne valabil până când copilul sau copiii ajung la vârsta majoratului. În cazul în care domiciliul conjugal este închiriat, instanța poate transfera contractul de închiriere soțului/soției cu care vor locui copiii minori sau soțului/soției care se află în incapacitate de muncă și poate evacua celălalt soț în cazul în care s-a dispus ca acesta să locuiască separat.

3.4 obligația de a plăti pensie de întreținere celui alt soț?

Atunci când pronunță o hotărâre într-o cauză de divorț, instanța acordă, de asemenea, plăți cu titlul de întreținere unui fost soț/unei foste soții care are nevoie de sprijin, cu excepția cazului în care chestiunea întreținerii a fost abordată în acordul de divorț încheiat între soți. Soții nu au dreptul la indemnizație de întreținere dacă activele sau veniturile lor sunt suficiente pentru a se întreține integral. Se presupune că un soț/o soție are nevoie de o indemnizație de întreținere dacă acesta/aceasta crește un copil minor rezultat din căsătorie sau se află în incapacitate de muncă din cauza vârstei înaintate sau a sănătății precare. Un soț/o soție care nu a fost în măsură să obțină o calificare (să își încheie studiile) din cauza căsătoriei și a intereselor comune ale familiei sau din cauza necesității de a îngriji copiii are dreptul de a solicita fostului soț/fostei soții să suporte costurile legate de finalizarea studiilor sau de reconversia sa profesională.

Soțul care poartă vina pentru divorț nu are dreptul la întreținere.

Atunci când instituie obligația de întreținere și stabilește quantumul indemnizației, instanța trebuie să țină seama de durata căsătoriei, de necesitatea întreținerii, de activele ambilor foști soți, de starea lor de sănătate, de vârsta lor și de capacitatea de a lucra, de gradul de probabilitate ca un soț/o soție șomer(ă) să își găsească un loc de muncă și de alte circumstanțe semnificative.

Indemnizația de întreținere este redusă, este acordată doar temporar sau este refuzată în cazul în care se constată oricare dintre următoarele situații: căsătoria a durat mai puțin de un an;

soțul/soția care beneficiază de întreținere a comis o infracțiune îndreptată împotriva celuilalt soț sau împotriva rudelor sale apropiate; dificultățile financiare cu care se confruntă soțul/soția care beneficiază de întreținere constituie rezultatul propriei sale conduite incorecte; soțul/soția care solicită întreținere nu a contribuit la sporirea activelor comune sau a prejudiciat în mod deliberat interesele celuilalt soț sau ale familiei în timpul căsătoriei.

Instanța poate solicita fostului soț/fostei soții obligat(e) la plata unei indemnizații de întreținere în favoarea celuilalt soț să ofere o garanție adecvată că obligația respectivă va fi îndeplinită. Întreținerea poate fi acordată sub formă de sumă forfetară sau sub forma unor plăți lunare (tranșe) sau printr-un transfer de active.

În cazul în care unul dintre soți solicită divorțul din cauza incapacității celuilalt soț, soțul care intenționează acțiunea de divorț trebuie să plătească pentru tratamentul și îngrijirea fostului soț aflat în incapacitate de muncă, cu excepția cazului în care costurile sunt suportate din fondurile de asigurări sociale de stat.

Un ordin judecătoresc privind plata întreținerii constituie un temei pentru a se constitui un gaj obligatoriu (sau a unei ipoteci) pe bunurile părâtului. În cazul în care fostul soț/fosta soție nu își îndeplinește obligația de a plăti indemnizația de întreținere, activele sale pot fi utilizate pentru a efectua plățile, în conformitate cu procedura legală.

În cazul decesului fostului soț/fostei soții care era obligat(ă) la plata indemnizației de întreținere, obligația revine moștenitorilor acestuia (acesteia), în măsura în care masa succesorală permite acest lucru, indiferent de modalitatea de acceptare a succesiunii.

În cazul în care fostul soț/fosta soție obligat(ă) la plata indemnizației de întreținere decedează sau se recăsătorește, plata întreținerii încetează. În caz de deces, dreptul de a cere plata restanțelor sau a indemnizațiilor de întreținere încă neplătite este transferat moștenitorilor soțului/soției defunct(e). În cazul în care noua căsătorie este desfăcută, fostul soț/fosta soție poate solicita reluarea plății indemnizației de întreținere dacă acesta/aceasta crește un copil sau îngrijește un copil cu handicap rezultat din căsnicia anterioară. În toate celelalte cazuri, datoria soțului/soției dintr-o căsătorie ulterioară de a plăti indemnizația de întreținere are prioritate față de obligația fostului soț/fostei soții dintr-o căsătorie anterioară.

4 Ce înseamnă, în termeni practici, termenul legal de „separare legală”?

În cazul în care instanța pronunță o hotărâre de separare legală, soții nu mai locuiesc împreună, însă celelalte drepturi și obligații ale acestora nu se sting. Separarea legală poate constitui un prim pas către divorț. Cu toate acestea, aceasta nu înseamnă că soții nu pot reîncepe să locuiască împreună. Spre deosebire de divorț, soții separați nu se pot recăsători, întrucât nu sunt divorțați în mod oficial.

5 Care sunt condițiile pentru separarea legală?

Unul dintre soți poate solicita instanței separarea legală în cazul în care anumite circumstanțe, care pot să nu depindă de celălalt soț, arată că viața în comun a devenit intolerabilă/imposibilă sau ar putea aduce atingere în mod substanțial intereselor propriilor copii minori sau în cazul în care soții nu mai sunt interesați să trăiască împreună. Soții pot solicita în comun instanței separarea legală, în cazul în care aceștia au semnat un acord de separare care prevede reședința, întreținerea și educarea copiilor minori ai acestora, partajul bunurilor lor și întreținerea reciprocă.

6 Care sunt efectele juridice ale separării legale?

Separarea nu afectează drepturile și obligațiile soților cu privire la copiii lor minori, ci implică doar că aceștia doar locuiesc separat. Atunci când pronunță o hotărâre de separare, instanța trebuie să emită întotdeauna o hotărâre prin care să soluționeze partajul bunurilor comune, cu excepția cazului în care aceste chestiuni au fost convenite în convenția matrimonială încheiată între soți. Efectele juridice ale separării în ceea ce privește drepturile de proprietate ale soților încep de la inițierea procedurii. Cu toate acestea, cu excepția cazului în care un soț/o soție a fost considerat(ă) în culpă pentru separare, acesta/aceasta poate solicita instanței să dispună ca efectele juridice ale separării cu privire la drepturile de proprietate ale soților să se aplice retroactiv de la data la care soții au încetat efectiv să trăiască împreună. În cazul în care unul dintre soții separați decedează după pronunțarea hotărârii de separare, celălalt soț beneficiază de toate drepturile legale ale unui soț supraviețuitor, cu excepția cazului în care soțul supraviețuitor a fost declarat de instanță ca fiind în culpă pentru separare. Aceeași normă se aplică atunci când instanța pronunță separarea pe baza unei cereri comune formulate de către soți, cu excepția cazului în care acordul de separare încheiat între soți prevede altfel. Cu toate acestea, soțul supraviețuitor nu poate moșteni patrimoniul succesoral al soțului decedat.

Atunci când pronunță o hotărâre de separare, instanța poate cere soțului care se face vinovat de separare să plătească o indemnizație de întreținere celuilalt soț în cazul în care acesta din urmă are nevoie de sprijin, cu excepția cazului în care chestiunea întreținerii a fost convenită în acordul de separare încheiat între soți.

Separarea încetează în cazul în care soții reîncep să locuiască împreună și viața lor în comun confirmă intenția acestora de a trăi împreună în mod permanent. Separarea încetează în momentul în care instanța pronunță o hotărâre de aprobare a cererii comune a soților de a pune capăt separării și de revocare a hotărârii de separare pronunțate anterior.

La reluarea vieții lor comune, bunurile soților rămân separate până în momentul în care aceștia încheie o nouă convenție matrimonială și aleg un nou regim matrimonial. Încetarea separării legale produce efecte juridice pentru terți numai în cazul în care soții încheie o nouă convenție matrimonială și o înregistrează în conformitate cu procedura stabilită la articolul 3.103 din Codul civil lituanian.

În cazul în care soții au fost separați timp de mai mult de un an de la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești, oricare dintre soți poate solicita divorțul.

7 Ce înseamnă, în practică, termenul „anularea căsătoriei”?

Numai instanțele pot anula o căsătorie. O căsătorie care a fost declarată nulă de către o instanță este nulă *ab initio*. Efectele juridice ale anulării căsătoriei (a se vedea punctul 9) depind de faptul dacă soții, sau cel puțin unul dintre aceștia, au acționat cu bună-credință atunci când s-a încheiat căsătoria. Cu toate acestea, în orice caz, legea apără drepturile copiilor rezultați dintr-o căsătorie care a fost anulată (aceștia sunt considerați a fi fost născuți în cadrul unei căsătorii). După anularea căsătoriei lor, părțile pot încheia o altă căsătorie sau un parteneriat înregistrat.

8 Care sunt condițiile pentru anularea căsătoriei?

O căsătorie poate fi declarată nulă în cazul în care nu sunt îndeplinite următoarele condiții necesare pentru a încheia o căsătorie:

O căsătorie poate fi încheiată numai cu o persoană de sex opus.

Căsătoria reprezintă o manifestare liberă a voinței viitorilor soți. Orice amenințare, constrângere, inducere în eroare sau absența liberului arbitru, sub orice formă, constituie temei pentru anularea căsătoriei.

O căsătorie poate fi încheiată de către persoane care au împlinit vârsta de 18 ani la data căsătoriei. La cererea unei persoane care dorește să se căsătorească înainte de a împlini vârsta de 18 ani, instanța poate reduce vârsta consimțământului la căsătorie pentru persoana respectivă prin procedură simplificată, dar nu cu mai mult de doi ani. Sarcina reprezintă un motiv important pentru reducerea vârstei de consimțământ la căsătorie. În cazul în care persoana este însărcinată, instanța poate permite încheierea căsătoriei înainte de vârsta de 16 ani.

O persoană care a fost declarată în incapacitate din punct de vedere juridic printr-o hotărâre judecătorească care a intrat în vigoare nu poate încheia o căsătorie. În cazul în care se dovedește că a fost introdusă o acțiune în fața instanței pentru ca una dintre părți la o căsătorie preconizată să fie declarată să fie declarată ca neavând capacitate juridică, înregistrarea căsătoriei trebuie amânată până când hotărârea pronunțată în cauza respectivă intră în vigoare.

O persoană care este căsătorită și nu a obținut un divorț în conformitate cu procedura prevăzută de lege nu poate încheia o căsătorie.

Căsătoria dintre părinți și copii, părinți și copii adoptivi, bunici și nepoți, frați și surori sau frați și surori vitrege, veri, unchi și nepoate sau mătuși și nepoți este interzisă.

O căsătorie fictivă poate fi, de asemenea, anulată. O căsătorie de fațadă și fără intenția de a crea o relație de familie legală poate fi anulată la cererea oricărui dintre soți sau la cererea unui procuror.

O căsătorie poate fi anulată în cazul în care aceasta nu a fost încheiată de bună voie. Un soț/o soție poate solicita anularea căsătoriei dacă acesta/aceasta poate dovedi că, la momentul încheierii căsătoriei, a fost incapabil(ă) să înțeleagă sensul acțiunilor sale sau nu a avut control asupra lor. O anulare poate fi solicitată de către un soț/o soție care a fost determinat(ă) să se căsătorească prin amenințare, constrângere sau fraudă.

Un soț/o soție care a consimțit la căsătorie din cauza unei erori substanțiale poate solicita anularea căsătoriei. O eroare este considerată a fi de natură substanțială dacă se referă la circumstanțe privind cealaltă parte care, dacă ar fi fost cunoscute, ar fi determinat neîncheierea căsătoriei. Eroarea este considerată a fi substanțială în cazul în care este vorba despre: (i) sănătatea celeilalte părți sau o anomalie sexuală care face imposibilă o viață de familie normală sau (ii) o infracțiune gravă comisă de cealaltă parte.

9 Care sunt efectele juridice ale anulării căsătoriei?

Copiii rezultați dintr-o căsătorie care a fost anulată ulterior sunt considerați a fi fost născuți în cadrul căsătoriei. În cazul în care ambii soți au acționat cu bună-credință, și anume aceștia nu au avut cunoștință și nu ar fi putut avea cunoștință de impedimentele din calea căsătoriei lor, efectele juridice ale căsătoriei lor, chiar dacă aceasta a fost declarată nulă, sunt aceleași precum în cazul unei căsătorii valabile, cu excepția dreptului de succesiune. În hotărârea instanței trebuie să se motiveze că soții au acționat cu bună-credință.

Efectele juridice ale anulării, în cazul în care una dintre părți sau ambele părți au acționat cu bună-credință: în cazul în care numai una dintre părți a acționat cu bună-credință, drepturile pe care i le conferă o căsătorie nulă sunt cele ale unei persoane căsătorite. În cazul în care ambele părți au acționat cu rea-credință, căsătoria nulă nu conferă niciunul dintre drepturile sau obligațiile persoanelor căsătorite niciuneia dintre părți. Fiecare dintre acestea are dreptul de a-și recupera bunurile, inclusiv donațiile făcute celeilalte părți. În cazul în care necesită întreținere, soțul care a acționat cu bună-credință are dreptul să solicite o indemnizație de întreținere de la soțul care a acționat cu rea-credință pentru o perioadă de maxim trei ani. Suma urmează să fie stabilită de către instanță, luând în considerare situația financiară a ambelor părți. Instanța poate dispune plata unor rate lunare sau a unei singure sume forfetare. În cazul în care situația financiară a uneia dintre părți se modifică, partea interesată poate să se adreseze instanței pentru ca valoarea indemnizației să fie crescută, scăzută sau pentru ca plata indemnizației să înceteze. Obligația de a plăti indemnizație de întreținere soțului care a acționat cu bună-credință încetează în mod automat în cazul în care soțul respectiv intră într-o nouă căsătorie sau la sfârșitul perioadei de trei ani în care trebuie să se plătească întreținere.

10 Există mijloace alternative extrajudiciare pentru rezolvarea chestiunilor legate de divorț, fără recurgerea la instanță?

Legislația lituaniană nu prevede mijloace alternative extrajudiciare pentru soluționarea chestiunilor legate de divorț, astfel încât acestea pot fi soluționate doar de o instanță de judecată.

11 Cui ar trebui să adresez cererea mea (petiția mea) de divorț/separare legală/anulare a căsătoriei? Ce formalități trebuie respectate și ce acte ar trebui să atașez la cererea mea?

O cerere de divorț prin acordul soților trebuie depusă la instanța districtuală (*apylinkės teismas*) de la domiciliul unuia dintre soți. Cererea trebuie să precizeze motivele de divorț și modul în care reclamantul își va îndeplini obligațiile față de celălalt soț și copiii lor minori și trebuie să conțină orice alte informații specificate la articolul 384 din Codul de procedură civilă.

O acțiune de divorț la cererea unuia dintre soți trebuie să fie intentată la instanța districtuală în a cărei rază teritorială se află domiciliul reclamantului.

O acțiune de divorț din culpa unuia dintre soți trebuie să fie intentată la instanța districtuală în a cărei rază teritorială se află domiciliul pârâtului. În cazul în care reclamantul are copii minori care locuiesc împreună cu acesta, acțiunea de divorț poate fi intentată, de asemenea, la instanța districtuală în a cărei rază teritorială se află domiciliul reclamantului.

O acțiune în anularea căsătoriei trebuie să fie intentată la instanța districtuală în a cărei rază teritorială se află domiciliul pârâților sau al unuia dintre pârâți.

Cererile de separare legală sunt examinate de instanța în a cărei rază teritorială se află domiciliul pârâtului.

12 Pot obține asistență judiciară în vederea acoperirii cheltuielilor de judecată?

Legea Republicii Lituania privind asistența juridică gratuită garantată de stat (*Lietuvos Respublikos Valstybės garantuojamos teisinės pagalbos įstatymas*) reglementează acordarea de asistență juridică gratuită pentru persoanele cu venituri scăzute. Asistența juridică gratuită poate fi acordată, de asemenea, pentru chestiuni de dreptul familiei.

13 Este posibil să atac o hotărâre de divorț/separare legală/anulare a căsătoriei?

Da. O hotărâre de divorț/de anulare a căsătoriei poate fi atacată în conformitate cu dispozițiile generale care reglementează căile de atac.

14 Ce ar trebui să fac pentru ca o hotărâre de divorț/separare legală/anulare a căsătoriei emisă de o instanță în alt stat membru să fie recunoscută în acest stat membru?

O hotărâre judecătorească de divorț/separare legală/anulare a căsătoriei care a fost pronunțată într-un alt stat membru este recunoscută în Republica Lituania în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului. În temeiul regulamentului, hotărârile pronunțate într-un stat membru sunt recunoscute în celelalte state membre fără nicio procedură specială.

15 Cărei instanțe ar trebui să mă adresez pentru a ataca recunoașterea unei hotărâri de divorț/separare legală/anulare a căsătoriei emisă de o instanță într-un alt stat membru? Ce procedură se aplică în aceste cazuri?

În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului, o parte interesată se poate opune recunoașterii în Republica Lituania a unei hotărâri de divorț, de separare legală sau de anulare a căsătoriei emisă într-un alt stat membru.

În conformitate cu articolul 21 din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului, orice parte interesată poate depune o cerere la instanța districtuală (*apylinkės teismas*) prin care solicită ca o hotărâre judecătorească pronunțată într-un alt stat membru să nu fie recunoscută în Lituania.

O persoană împotriva căreia se solicită recunoașterea unei hotărâri se poate opune, de asemenea, recunoașterii acesteia în Lituania, având în vedere procedura de recunoaștere care este deja în curs de desfășurare și în urma hotărârii instanței districtuale de a recunoaște hotărârea judecătorească în cauză. Astfel, pârâtul se poate opune recunoașterii în Lituania a hotărârii pronunțate în cauza respectivă prin atacarea hotărârii instanței districtuale de a o recunoaște. În conformitate cu articolul 33 din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului, hotărârea instanței districtuale de recunoaștere a unei hotărâri judecătorești pronunțate într-un alt stat membru poate fi atacată la instanța regională (*apygardos teismas*).

Pârâtul se poate opune recunoașterii unei hotărâri judecătorești pronunțate de o instanță dintr-un alt stat membru pe baza motivelor de refuz al recunoașterii prevăzute la articolul 22 din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului.

16 Care este legislația în materie de divorț pe care instanța o aplică într-o acțiune de divorț între soți care nu locuiesc în acest stat membru sau care sunt de naționalități diferite?

Divorțul și separarea legală sunt reglementate de legislația statului în care soții își au reședința obișnuită. În cazul în care soții nu au o reședință obișnuită comună, se aplică legislația țării în care aceștia au avut ultima reședință obișnuită comună sau, în lipsa acesteia, se aplică legislația țării în care se află

instanța sesizată. În cazul în care legislația țării ai cărei cetățeni sunt ambii soți nu permite divorțul sau impune condiții speciale cu privire la divorț, divorțul poate fi obținut în conformitate cu legislația Republicii Lituania dacă unul dintre soți are, de asemenea, cetățenie lituaniană sau își are reședința obișnuită în Republica Lituania.

Această pagină face parte din portalul [Europa ta](#).

Ne-am bucura să primim [feedbackul](#) dumneavoastră cu privire la utilitatea informațiilor furnizate.

This webpage is part of an EU quality network

Ultima actualizare: 17/12/2020

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.